

Scénář reportáže - Libuše Zajíčková

„Já tady bydlím od svých dvou let, a celou dobu jsem prožívala tady. V domě nás bylo jen 5 rodin Čechů, jinak tady byli nasazení Němci a ti byli nasazení po odsunutých židech.“

Přestože byl Libuši Zajíčkové na začátku druhé světové války 1 rok, má na válečné události na Praze 7 hodně vzpomínek:

„Třeba jsme jedli a začaly houkat sirény a já se bála o tu polívku, tak jsem chytla talíř a utíkala jsem do krytu i s talířem. Pak jsme byli schovaní v kolumbáriu, i jsme tam spali, já tam měla udělané lůžko a něco mě tlačilo pod hlavou - já tam měla schovaný náboje.“

Schovávání v krytu trvalo dlouho a někteří lidé to už nemohli vydržet.

„Jedné paní se to nevyplatilo, chtěla jít vyvenčit psa a oni jí zastřelili. A já jsem právě byla v přízemku a jedna paní přiskočila a chytla jí a řekla mi: ‘Ty jdi dolů’, abych to neviděla.“

I když se paní Zajíčkovou snažili chránit, aby neviděla další mrtvé lidi, za druhé světové války se něco takového nemohlo nikdy podařit.

„Viděla jsem, jak je nosili na nosítkách do kostela a na jedné straně byli Němci a na druhé byli Češi. Tam bylo děvče a copy se jí couraly po zemi, když jí nesli, dodneška to vidím. Hlavně se mi nelíbil ten puch.“

Vztahy mezi Čechy a Němci byly během války různé, ale mezi německými sousedy měla jejich rodina i dobré přátele.

„Dokonce když tatínek poslouchal Anglii, tak jeden Němec nám přišel říct, aby to trošku ztlumil, že ten druhý není hodnej a že by nás mohl udat.“

Na konci války se ale někteří Češi chovali zle i vůči Němcům, kteří se celou válku snažili udržovat se všemi dobré vztahy.

„Na Strossmayerově náměstí bylo seřadiště Němců a byli i taková Češi, že pod starou paní, která nemohla chodit, zapalovali oheň, by se hnula.“

Po takových zkušenostech Libuše Zajíčková vzkazuje mladé generaci, že nejdůležitější v životě je, aby na sebe byli lidé hodní.